

13 PESAMA O KALUĐERU KOJI JE POSTAO DRVO

1.

Kada si drvo
ne smetaš nikome

Možeš da vidiš kako sve raste
Šuma
Grad
Cveće

Ne osećaš ništa
sem prokletih detlića

2.

Voleo bih da sam te sreo i pretekao na ulici
kao Džo Frejzer

Da su te iskotrljali iz tepiha
da si izronila iz okeana dok si lovila školjke
da sam te zatekao u zlatnom bikiniju vezanom lancima
da si prešla sa mnom reku dok ti nisam znao ime

Voleo bih da si se pojavila
na način dostojan pesme

Ali ti si jednostavno
doputovala vozom

3.

Nadam se da si na toplom
dok imitiram senku
u krošnji drveta sa pogledom na tvoju sobu u Bloku 3

ulovio sam leptira
bojim se ako stisnem jače šaku ubiću ga

nadam se da ne privlačim pažnju
u sveštenečkoj odori zen monaha
dok stojim sa podignutom pesnicom
preteći mesecu, tebi ili svetu

Znam da ćeš mi reći
šta treba još da uradim

Ali reci mi kako da ne ubijem leptira

4.

Brzo se spuštaju moje noge
dok idem ka gradu
sanjam o mestu gde ću plesati s tobom

Devojke imaju kratke suknje
a ja stojim daleko
dok s tobom igraju momci iz centra grada

Oni drže ruke na tvojim bokovima
oni drže ruke na bokovima tvojih drugarica

Ujutru devojke iz predgrađa
vraćaju kući kolima
momci iz centra grada

Ja se po navici
na periferiju vraćam peške
sam – po ko zna koji put

5.

Mene lovca
podsećaš na mrtvu antilopu

ne bih voleo da lovim
mrtvu antilopu
Ona ne ostavlja trag
i niko je ne čuje

Ne bi vredelo strpljivo je čekati kraj vode
uzalud bih kopao jamu i postavljao kljuse

Mrtva antilopa ostaće uvek van moje mreže

6.

/Piletina sa pečurkama i bambusom/

U ovom gradu u kome nema
kineskih restorana
dozvoliću da me zaboraviš

Ni prstom neću mrdnuti
dok puštam koren
Ni okom trepnuti
dok iz mene izbija lišće

Zaboravićeš me u proleće
kada počnem da cvetam

7.

Treće godine od kako sam postao stablo
došlo je vreme da sumiram svoj rad

I dalje se nadam da si srećna

I dalje gledam u žir
i zamišljam kako postaje hrast

8.

Sinoć sam usnio
čudan san

Nisam bio drvo
već pesnik koji piše
svoju treću knjigu
Ništa drugo nije postojalo
samo sam ređao reči
i bio pesnik

Sada sam budan
i dok pišem ove stihove
više ne znam šta je san
ali zato odlično znam
šta je ironija

9.

Zavidim vam što nećete znati
koliko je drvo u šumi
uplašeno noću

10.

Prve godine su mi smetale veverice

Kako je glupo kad postaneš hrast
a hteo si biti smokva ili lipa

Treće godine od puštanja korena
došlo je vreme da ustanem i krenem

11.

Treće noći su došle drvoseče

Uvek sam se pitao otkud ovom narodu
toliko manijaka sa sekirom

Više nisam ja nego – mi
gomila dasaka
koja pamti bolje dane

Pete godine postao sam brod

12.

Još uvek plivam
iako su mnogi odustali

Srećnici sada odmaraju
na dnu mora
i nisu osuđeni na neprekidno plivanje

Voleo bih da nam se dogodilo nešto vredno priče
da su nas potopili gusari
da smo udarili u santu leda
da nas je progutala magla Bermudskog trougla

Ali nas je potopila
najobičnija strelica za pikado
kada sam promašio metu
nacrtanu na zidu potpalublja

13.

Dok čitam ovu pesmu
imam osećaj da gledam u žir
i uporno u sebi
zamišljam hrast

Ali grane rastu po svojoj volji
ne onako kako ja želim

Sada su tu dva drveta –
jedno koje ti vidiš
i drugo koje ja sanjam